ГОЛУБ И МРАВ

Упао један мрав, сиромах, у поток. Одмах је почео да се копрца и батрга, али узалуд се кобељао, никако да се искобеља, - за њега је поточић био непрегледан океан. Већ му је претила смрт од дављења, кад ли долете један голуб и стаде на обалу да се напије воде. Угледао је јаднога мрава и без предомишљања пружио му кљуном травчицу. Мрав се захвали голубу добра срца и отиде.

Није далеко одмакао, кад угледа некакву протуву са луком и стрелом, у намери да себи устрели голуба за доручак. Несрећни голуб није ништа примећивао, пио је воду на потоку, смрт се надносила на њега.

Протува је нечујно ставила стрелу и напела лук, нанишанила, али тада се мрав привукао одоздо и свом снагом боцнуо ајнога ловца у босу ногу. Јаукнуо је он, а голуб се на тај узвик тргао и брже од стреле одлетео у небо. Никога више није могао доцињати.

Голуб и мрав никада се више нису срели, али свеједно, никада се нису заборавили. Обојица су често својима говорили:

Помози оном ког невоља свије,
не тражи да се твоја помоћ плати,
знај, у њој самој награда се крије,-
добро ће добрим увек да се врати!